

»doby té«, t. j. v době sebevraždy, nepřetržitě v platnosti nejméně již pět let, neboť tím nijak není vysloveno, že by karenční lhůta, třebaž již uplynula dříve, musila po obnově pojistky uplynouti znovu, tedy dvakrát. Ale dovolání neprávem odkazuje i k dílu Dra Alberta Ehrenzweiga »Die Rechtsordnung der Vertragsversicherung, Vídeň 1929, str. 411«, kde se zdůrazňuje, že smlouva musila trvat nepřetržitě a že obnova podle § 145 zákona o pojišťovací smlouvě pětiletou lhůtu přetrženou rozvázáním smlouvy podle § 137 zákona neuvádí znovu v běh, neboť, a to dovolání přezírá, se tu zřejmě předpokládá, že karenční lhůta podle § 137 zákona o pojišťovací smlouvě byla přetržena, kdežto v souzeném případě tato lhůta té doby již zcela a úplně uplynula, takže její přetržení již nastati nemohlo a bylo vyloučeno. Zdejší rozhodnutí uveřejněné ve sbírce n. s. pod čís. 3434 řeší otázku jinou, a pokud žalovaná také ještě v dovolání poukazuje k tomu, že se žalobce před obnovou smlouvy podrobil nové lékařské prohlídce, jde o okolnost naprosto bezvýznamnou, jak správně zdůraznil již odvolací soud, zejména obnova pojistky podle čl. 9 podmínek byla by nastala za daných okolností i bez nové prohlídky, kterou na žalobci žádati žalovaná podle smlouvy vůbec nebyla oprávněna (srovnej k tomu také vysvětlivky k pojišťovacímu řádu, vydané ministerstvem spravedlnosti ve Vídni, 1915, str. 180). Dovolání konečně neprávem odkazuje na druhý odstavec čl. 15 podmínek, zde vůbec nepřicházející v úvahu, ale dovolání jej neuvádí ani správně, neboť tam nestojí, že, nenastane-li případ věty první, vyplatí ústav jen zálohu pojistného, nýbrž, že tomu tak jest v případě, že nastane smrt pojištěného následkem soudního výroku. Nedopustil se tudíž odvolací soud ani při výkladu pojišťovací smlouvy právního omylu, a jest proto neopodstatněn i dovolací důvod nesprávného právního posouzení věci ve smyslu § 503 čís. 4 c. ř. s.

Čís. 10020.

Společenstva podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.

Volený člen představenstva může býti smluvně ustanoveným zaměstnancem společenstva.

Příčleněné společenstvo nemůže býti členem představenstva a nemůže ustanoviti za sebe zástupce do představenstva.

Není přípustno, by podle všeobecného ustanovení stanov mohl býti předmět podniku libovolně rozšiřován i na jiná odvětví.

(Rozh. ze dne 24. června 1930, R I 416/30.)

Rejstříkový soud vrátil usnesením ze dne 12. srpna 1929 opověď společenstva s r. o. k doplnění mimo jiné v těchto směrech: 1. pro rozšíření předmětu podniku (§ 2 bod g) stanov) vykázati jest potvrzením ministerstva vnitra, že společenstvu jest alespoň zajištěno udělení autorisace pro výkon zákonných revisí (§§ 2, 3 zák. čís. 133/1903 ř. zák., § 92 zák. čís. 70/1873 ř. zák.); 2. doplněk (odst. 2 § 17

stanov) jest opravití a jest mu dáti jiný doslov, poněvadž pro neslučitelnost není přípustné, by člen představenstva, nadřízeného orgánu, byl současně ředitelem (zmocněncem) tedy podřízeným orgánem společenstva (§ 26 zák. čís. 70/1873 ř. zák.). Usnesením ze dne 24. února 1930 vrátil rejstříkový soud, vyřídív zároveň rozklad do usnesení ze dne 12. června 1929, stanovy téhož družstva k doplnění (k opravě) v těchto směrech: a) § 17 odst. 2.: Není slučitelné, by volený člen představenstva, tedy člen nadřízeného orgánu, byl současně smluvně ustanoveným zaměstnancem společenstva; zákon čís. 70/1873 ř. zák. v tom rozlišuje: v § 15 jsou ustanovení o členech představenstva, v § 26 pak předpis o zmocněncích společenstva. Podle § 15 zákona mohou býti členové představenstva placení, není tedy třeba, by k vůli odměně byl člen představenstva ustanovován smluvním zaměstnancem společenstva. Tím vyřizuje se záporně druhá část téhož rozkladu, čelící proti odstavci 2. téhož napadeného usnesení; b) § 12: Členy představenstva podle § 15 zák. čís. 70/1873 ř. zák. mohou býti, hledíc k sankci § 87 a násl. zákona jen osoby fysické valnou hromadou přímo volené; není tedy přípustno, by přiřčené společenstvo samo bylo členem představenstva a by si pak za sebe stanovilo zástupce do představenstva; c) k § 34: Podle § 5 čís. 2 zák. čís. 70/1873 ř. zák. musí býti předmět podniku ve stanovách přesně vymezen (§ 2 stanov); není tudíž přípustno, by podle všeobecného statutárního ustanovení mohl býti předmět podniku libovolně i na jiná obchodní odvětví rozšiřován (viz § 88 cit. zák.). Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvod y: Pokud se týče rekursu do usnesení ze dne 12. června 1929 v tom směru, že jest požadováno, by doplnku § 17 stanov dán byl jiný doslov, není recurs odůvodněn. Představenstvo zastupuje podle § 15 a násl. zákona společenstvo, jest tudíž úředním orgánem a není proto přípustné, by členové představenstva smluvně a hlavním svým povoláním ustanovení byli vedoucími řediteli společenstva, úředníky, poněvadž tím by se stal z nadřízeného orgánu orgán podřízený, což nelze připustiti. Není tedy možné, by člen představenstva byl současně smluvním zaměstnancem družstva. Právem proto žádá rejstříkový soud novou úpravu § 17 stanov a vratký jest recurs v tomto směru. Nebylo mu proto vyhověno. Co se dále týče usnesení ze dne 24. února 1930, právem toto usnesení požaduje, by § 12 stanov upraven byl tak, že jen fysické osoby mohou býti zvoleny za členy představenstva, nikoliv tedy přiřčená společenstva, neboť z ustanovení §§ 16, 17, 20 zák. ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. vyplývá, že členy představenstva mohou býti jen fysické osoby a nesrovnává se tudíž nově usnesený doslov § 12 stanov s tímto na zákoně spočívajícím stanoviskem a jest tudíž oprava rejstříkovým soudem nařízená odůvodněna. Nebylo proto v tomto směru rekursu vyhověno. Podle § 5 čís. 2 zákona musí smlouva společenstevní obsahovati také předmět podniku. Jest v povaze věci, že ustanovení tohoto předmětu se týkající musí býti jednotná a není tudíž přípustno ustanovení tato děliti, jak tomu jest v souzeném případě ohledně § 34 stanov. který obsahuje také ustanovení, které patří do § 2 stanov. Právem proto pozastavuje

rejstříkový soud ustanovení § 34 stanov a neodporuje v tomto směru napadené usnesení zákona.

N e j v y š š í s o u d vyhověl dovolacímu rekursu družstva potud, že z usnesení prvního soudu ze dne 12. června 1929 vyloučil odstavec, týkající se doplňku § 17 stanov (odst. 2), jinak dovolacímu rekursu nevyhověl.

D ů v o d y:

Dovolacímu rekursu, pokud se týče doplňku § 17 stanov (odst. 2), nelze upřít oprávněnost, neboť, jak vyplývá z § 15 zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák. nepřiči se nijak zákonu, by byly učiněny s jednotlivými členy představenstva smlouvy, podle nichž se zavazují k úkonům, jež jinak přináležejí zřízcům zvláště ustanoveným k těmto úkonům podle § 26 zákona, neboť § 15 v tomto směru nijak nerozeznává. Nadřízeným orgánem společenstva není jednotlivý člen představenstva, nýbrž představenstvo jako takové, a tím, že se uzavírají s jednotlivými členy představenstva zmíněné smlouvy, nestává se představenstvo podřízeným orgánem. V tomto směru bylo proto vyhověti dovolacímu rekursu. Jinak mu však nelze vyhověti pro nedostatek podmínek § 16 nesp. říz., ježto tu není ani zmatečnosti, aniž lze seznati, že napadené usnesení zřejmě odporuje zákonu nebo spisům.

Čís. 10021.

Nelze povolití výmaz práva kupního a předkupního vloženého, ve prospěch firmy a jejích právních nástupců na základě vysvědčení soudu, že firma byla vymazána z obchodního rejstříku.

(Rozh. ze dne 24. června 1930, R I 432/30.)

Firma R. opodstatnila svůj návrh, by byl povolen vklad výmazu kupního a předkupního práva, vázoucího ve prospěch firmy A., tím, že podle úředního osvědčení byla firma A. vymazána z obchodního rejstříku. K n i h o v n í s o u d návrhu vyhověl, r e k u r s n í s o u d k rekursu firmy W. návrh zamítl. D ů v o d y: Kupní a předkupní právo, jehož výmaz jest požadován, jest podle lustra z pozemkové knihy podle ustanovení odst. V. a XII/6-b kupní smlouvy ze dne 30. října 1912 vloženo pro firmu A. Z odst. V. a XII/6-b vyplývá, že toto právo jest vloženo nejen pro firmu A., nýbrž i pro její právní nástupce v držení nemovitosti vl. čís. 99. Ať se již tento zápis v knihovních vložkách stal po právu čili nic, nemůže na základě pouhého úředního osvědčení, podle kterého firma A. byla z obchodního rejstříku vymazána, aniž je tu výslovné prohlášení souhlasu oprávněného, býti povolen shora uvedený požadovaný výmaz práva kupního a předkupního.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.